

Doktori (PhD) értekezés tézisei

Közöm van hozzá

Társadalmi felelősségvállalás és részvétel a debreceni Csokonai Nemzeti Színházban

Gemza Melinda

Témavezető: Dr. Bódi Katalin

Társtémavezető: Dr. Bethlenfalvy Ádám Bence

DEBRECENI EGYETEM

Irodalom-, Kultúra- és Nyelvtudományok Doktori Iskola

Irodalom- és Kultúratudományok Szekció

Magyar Irodalmi, Modern Filológiai és Kultúratudományi Doktori Program

Debrecen

2026

1. Az értekezés témája és célkitűzései

Kutatásom középpontjában a kőszínházi társadalmi felelősségvállalás és a művészetközvetítésen keresztül megvalósuló részvételiség áll. A kőszínházak társadalmi felelősségvállalása eddig nem került a kutatások fókuszába, aminek oka egyrészt az, hogy a közintézményi társadalmi felelősségvállalás [*Public Social Responsibility, PSR*] új területe az ilyen jellegű kutatásoknak, másrészt pedig az, hogy a színházak alaptevékenysége is magában foglalja a társadalmi felelősségvállalást: emiatt sem a kutatók, sem pedig az intézmények részéről nem merült fel az igény az ehhez kapcsolható tevékenységek vizsgálatára. Közintézményként a kőszínházaknak is szükséges tudatosabban reagálni olyan társadalmi változásokra, mint például a rendszeres színházfogyasztó nézőközönség elöregedése, a fiatalok kultúrafogyasztásának vagy elvárásainak változásai, a klímaváltozás következményei, a bizonytalan gazdasági környezet hatása, vagy a munkavállalói tudatosság és etikusság. Ezek a területek lehetnek azok, ahol a kőszínház megvalósíthatja a társadalmi felelősségvállalását. Ennek egyik lehetséges útja, jó gyakorlata lehet a részvételi színházi formák, a művészetközvetítés beemelése a kőszínházi repertoárba, mellyel az intézmény felvállalja azokat a tevékenységeket, melyek a magasművészet közvetítése mellett a társadalom szélesebb rétegei számára tudják biztosítani a színház élményét és hozzájárulhatnak az előzőekben említett problémák tudatosításához.

A társadalmi felelősségvállalás területén a magán- és a közszféra intézményei olyan feladatokat vállalnak fel, melyek, túlmutatva a vállalat alaptevékenységén, a társadalom jóllétét szolgálják. A szervezeti társadalmi felelősségvállalás [*Corporate Social Responsibility, CSR*] fogalma, amely évtizedek óta a társadalom- és gazdaságtudományok, azon belül is a menedzsmentirodalom szerves részét képezi, bekerült a köztudatba. A területen

folyó kutatások és elméleti viták nem lezártak, sőt, az tapasztalható, hogy a CSR-hoz kapcsolódó fogalmak, elméleti modellek, rövidítések száma egyre nő, és a vállalati szektor mellett a közszféra több területén is megfigyelhető a társadalmi felelősségvállalásra való hajlandóság.

A művészetközvetítés, a színházi nevelési (vagy részvételi) előadások, közösségi színházi projektek és egyéb alkalmazott színházi formák beépítése a színházi működésbe lehetőséget ad arra, hogy egy kőszínház is megszólítsa azokat az embereket, akik szociokulturális státuszuk miatt nem lépik át a városi színház küszöbét. Ezek a programok, azon kívül, hogy közvetlen hatással vannak a városlakók életére, bővítik a színházat látogatók körét, megteremtik azokat a helyzeteket, amelyekben a résztvevők elmondhatják a véleményüket, megoszthatják a gondolataikat. Ha nézőpontot váltunk, és azt vizsgáljuk, hogyan hatnak a város lakói a színházra, mennyire kerülnek be egy kőszínházba az általa célközönségnek vélt „nép” gondolatai, hányszor és milyen formában jelennek meg a civilek, a civil gondolatok a színpadon, azt tapasztaljuk, hogy ezeknek a lehetősége rendkívül korlátozott.

Kutatásom tárgya a debreceni Csokonai Nemzeti Színház belső működésének és rendszerének a feltárása, valamint az intézmény színházi nevelési részlegének, a Csokonai Ifjúsági Programnak (CSIP) az elemzése. Azt vizsgálom, hogy lehetséges-e valóban kinyitni, demokratizálni a színházat, biztosítani mindenki számára azt az alapvető kulturális jogot, hogy életkorra, nemre, bőrszínre vagy társadalmi helyzetre való tekintet nélkül hozzáférhető legyen számára a színház, illetve hogyan lehetnek hatással a színházban folyó művészeti tevékenységre, és hogyan jelenhetnek meg a városban lakók gondolatai, vagy személyesen ők maguk a színpadon. Ennek vizsgálatához az alábbi kérdésekre keresem a választ a dolgozatomban:

- Hogyan modellálják egy vidéki kőszínház társadalmi felelősségvállalását a valós részvételt biztosító színházi nevelési és színházpedagógiai programok, és elősegíthetik-e ezek a kultúrához való hozzáférés demokratizációját?
- Mit jelent a népszínházi eszme egy magyarországi vidéki kőszínházban a 21. században? Megvalósítja-e a CSIP a népszínház eszményét a Csokonai Nemzeti Színházban?
- Hol, hogyan és mit közvetít a színházi nevelés és a színházpedagógia egy városi színházban? Hogyan és milyen területeken változtatja meg a kőszínház működését a művészetközvetítő műhely?

2. Az alkalmazott módszerek

A kérdések megválaszolásához kijelöltem az empirikus kutatás kereteit: elsősorban a társadalomtudományi kutatás gyakorlatát alkalmaztam, amely több ponton összeért a kultúra- és médiakutatás, valamint a pedagógiai kutatás módszereivel. A kutatás színháztudományi szempontból kevert módszertanú kvalitatív és kvantitatív befogadáskutatásként, míg társadalomtudományi nézőpontból többnyire esettanulmányokra épülő interpretatív terepkutatásként írható le, amelynek részét képezte a kérdőíves kutatásra épülő kvantitatív adatelemzés. A Clifford Geertz nevéhez fűződő interpretatív kutatási szemlélet és metodológia kvalitatív kutatási módszereket alkalmaz, és arra kérdez rá, hogy a résztvevők milyen jelentéseket tulajdonítanak a cselekvéseiknek. Mivel a részvételi színházi helyzetekben a cselekvések, történések sűrítetten jelennek meg, ezért kiváló terepet nyújtanak az interpretatív kutatások számára.

A Hajdú-Bihar megyében és Debrecenben végzett empirikus kutatásom 2020 szeptembere és 2025 decembere között zajlott, de a világjárvány okozta lezárások miatt végül a 2022/23-as, a 2023/24-es és a 2024/25-ös tanévet és évadot öleli fel.

Ez alatt az időszak alatt mintegy 80 általános iskolai és középiskolai osztályban megtartott komplex osztálytermi előadást figyeltem meg, a résztvevő fiatalok 250 kérdőívet töltöttek ki, és 12 fókuszcsoportos beszélgetésen vettek részt. Ezeken túl három évadban részt vettem egy több hónapon át tartó közösségi színházi folyamatban, melynek eredményeként három különböző összetételű csoporttal három közösségi színházi előadás született. Emellett félig strukturált interjúkat készítettem a CSIP programjait rendszeresen meghívó pedagógusokkal, a programban résztvevő színészekkel és a színház dolgozóival. A kutatás módszereinek összeállításánál arra törekedtem, hogy minél több oldalról és nézőpontból vizsgáljam meg a CSIP hatását a Csokonai Nemzeti Színház működésére, és a színházi nevelési programok hatását a programokban résztvevőkre, majd ezeknek az adatoknak a felhasználásával választ kaphassak a kérdéseimre. Igyekeztem legalább három különböző nézőpontot feltárni minden kérdés esetében, majd a különböző adatokból származó információkat összevetve vontam le a következtetéseimet. Az általam alkalmazott módszerek a következők voltak:

- likert skálás kérdőív diákoknak
- fókuszcsoportos beszélgetés diákokkal
- félig strukturált interjú – pedagógusokkal, színészekkel, a színház dolgozóival
- intézménymegfigyelés

Kutatásom nagy részében alkotó-résztvevő-megfigyelő pozícióban, több osztálytermi előadásban szereplőként vagy drámatanár-facilitátorként, míg más osztálytermi előadásoknál külső megfigyelő szerepben voltam. A Csokonai Színház munkavállalójaként figyeltem meg és elemeztem az intézmény működését, ami lehetővé tette számomra, hogy olyan folyamatokat is vizsgálhassak, melyek egy külsős kutató számára nem minden esetben elérhetők.

Mindez nagyban segítette az intézményi működés részletes feltérképezését, szervezeti esettanulmányként való rögzítését.

Alkotó-résztvevő megfigyelőként olyan nézőpontból vizsgáltam és elemeztem a CSIP programjait, mely lehetővé tette számomra egyes fontos aspektusok a leírását; ezek közé tartoznak a társadalmi-politikai vetületek, a személyesség, a személyes történetmesélés erkölcsi és etikai problémái. A belső pozícióból végzett kutatás olyan betekintést enged meg, amit semmilyen más módszertan nem tesz lehetővé, ugyanakkor annak is nagyobb a lehetősége, hogy az érzelmi bevonódás torzíthatja az interpretációt, és mindez nagy felelősséggel ruházza fel a kutatót. Az általam végzett vizsgálódás során az osztálytermi előadásokon a színészekkel együtt színész-drámatanárként játszottam, és résztvevő megfigyelőként voltam jelen, miközben a csoport többi tagja (a színésztársaimon kívül) nem tudta, hogy kutatást végzek. A kutatás más formái során (fókuszcsoportos beszélgetés, kérdőívek, interjúk) a vizsgált csoport számára egyértelművé tettem, hogy milyen pozícióban vagyok, mégis adódtak olyan helyzetek (főként a fókuszcsoportos beszélgetések során), amikor nem volt tiszta a szerepem, hiszen a beszélgetés előtt pár perccel még színész-drámatanári pozícióban voltam a csoport tagjaival az osztályteremben, majd kutatóként kérdeztem őket.

3. Eredmények

A kutatásom egy vidéki kőszínház – a Csokonai Nemzeti Színház – működésének és művészetközvetítő műhelyének munkáján keresztül elemezte, hogy miként értelmezhető a *résztvételiség* és *társadalmi felelősségvállalás* az intézményi gyakorlatban. Az empirikus adatok alapján egy olyan működési modell rajzolódik ki, amelyben a művészetközvetítő és színházi nevelési tevékenységek formálják az intézményi struktúrát és mérhető társadalmi hatást generálnak.

A disszertáció elméleti részét alkotó fejezetekben, kutatásom kiindulópontjaként a *népszínház* fogalmi keretének körülírása szolgált, melyhez a népszínházi eszme kialakulásának és meggyökerezésének történetét francia és magyar példákon keresztül szemléltettem. A népszínház eszméje erősen gyökerezik a francia színházi kultúrában, melynek adaptálására hazánkban Várkonyi Zoltán tett kísérletet. A népszínház fogalma napjainkban is meghatározó szerepet tölt be a francia kultúrpolitikában, és a magyarországi színháztörténetre is kiemelkedő hatással volt, olyannyira, hogy a vidéki kőszínházak nagy része a mai napig népszínházként definiálja magát. A hazai igazgatói pályázatok elemzése ugyanakkor azt mutatta, hogy a fogalom használata reflektálatlan, és ritkán kapcsolódik konkrét intézményi stratégiához. Értekezésemben nemzetközi és magyar példákkal szemléltettem a népszínház eszmeiségét, melyek közös metszéspontja a *városi színház fórum-szerepének* hangsúlyozása, a színház vonzáskörzetében élő lakosok kulturális hozzáféréseinek elősegítése. Egyrészt azzal, hogy kinyitja a színház épületét a nézők, a civilek előtt, és valódi találkozási hellyé, fórummá teszi azt, másrészt pedig azzal, hogy lehetőségeket teremt, hogy a színház *művészetközvetítő* tevékenységén keresztül a civilek együtt gondolkozhassanak az őket foglalkoztató releváns emberi-erkölcsi-társadalmi problémákról, illetve ezek a gondolatok a közösségi színházi projektek keretein belül a színpadra is kerülhessenek. Az *alkalmazott színházi, részvételiséget* ösztönző és biztosító programok képesek ezeknek a céloknak az elérésére, és beilleszthetők egy vidéki kőszínház működési keretei közé is.

A téma feltárásához a népszínház fogalmának meghatározása mellett elengedhetetlen volt a *művészetközvetítés* és a *színházi nevelési tevékenységek* elméleti meghatározásainak áttekintése és alkalmazhatóságuk vizsgálata. Jean Caune francia kultúratudós osztályozása szerint a színházpedagógia és a színházi nevelési tevékenységek *művészeti és esztétikai mediációk*ént választhatók szét. Művészeti és kulturális mediációra vonatkozó téziseit hazai kontextusban

vizsgáltam, majd Cziboly Ádám és Bethlenfalvy Ádám munkásságára alapozva áttekintettem a magyar kőszínházi közegben folyó színházi nevelési tevékenységeket formai és művészeti szempontok alapján, és összevetettem a 2023-as országos színházi nevelési adatfelvétel eredményeit a Csokonai Ifjúsági Programmal. Ez az osztályozás hozzájárulhat a Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Karának Színházpedagógiai és Színházzsociológiai kutatócsoportja által 2023-ban elvégzett adatgyűjtés eredményeinek differenciálásához a kőszínházak színházi nevelési tevékenységeinek tekintetében. A hazai adatfelvételekkel való összevetés alapján megállapítható, hogy a komplex, több elemből álló, részvételiségre építő programstruktúra a vidéki kőszínházak körében még mindig kivételnek tekinthető.

Elméleti kutatásaim harmadik területe a társadalmi felelősségvállalás kőszínházi közegben megvalósuló lehetőségeinek és gyakorlatának vizsgálata volt. Egyetértve Jon Hawkes tézisével, miszerint a gazdasági, társadalmi és ökológiai mellett a kultúra a fenntarthatóság negyedik pillére, számba vettem azokat a területeket, ahol ez az elképzelés megjelenik. A színházakban megvalósuló társadalmi felelősségvállalás abban különbözik a vállalati szférában [CSR] zajló programoktól, hogy a közintézmények a fenntartható fejlődést elősegítő tevékenységeket a jogszabályban előírt kötelezettségeiken felül vállalják. A PSR körébe tartozó tevékenységeket az intézmények önként, a társadalom iránt érzett felelősségből, erkölcsi indíttatásból valósítják meg. A vidéki kőszínházak esetében egy színházi nevelési tevékenységet folytató, a részvételiséget elősegítő, a kulturális esélyegyenlőséget bátorító program felépítése és működtetése kimeríti a közszféra társadalmi felelősségvállalásának a fogalmát. Ahhoz tehát, hogy ma Magyarországon egy vidéki kőszínház felvállalja egy ilyen program elindítását, olyan elkötelezett színházeszményre van szükség, amely túlmutat a vidéki kőszínházakra jellemző népszínházi vízió, elérhetővé és láthatóvá teszi a színházat a városlakók számára, és vállalja annak

lehetőségét és rizikóját, hogy olyan előadásokat hozzon létre, amelyek révén társadalmi változást tud elérni.

Disszertációm második részében a Csokonai Ifjúsági Program működésén keresztül elemeztem a kőszínházakban elért eredményeket és hatásokat. A debreceni Csokonai Nemzeti Színház, az ország egyik legnagyobb vidéki kőszínháza 2014-ben indította el ifjúsági programját, a CSIP-et, mellyel olyan művészeti-pedagógiai tevékenységeket kínál a városban és a megyében élőknek, ahol a közönség aktív résztvevőként együtt gondolkodhat, alkothat a színház művészeivel. Az intézmény elsődleges célja az volt, hogy párbeszédet kezdeményezzen a fiatalokkal: ne csak nézőként, hanem játszva-beszélgetve is kapcsolódhassanak a színház repertoárján lévő előadásokhoz, és hogy elvigye a színházat azokra a településekre, ahonnan nehézséget okoz eljutni a debreceni épületbe. Ki szeretné nyitni a színház szellemi és fizikai tereit, hogy helyet adjon a közös gondolkodásnak. Azt vallja, hogy a színház fórum, amely teret ad a kapcsolódásoknak, ami nem kizár és privilegizál, hanem közösséget épít. A CSIP napjainkban rendkívül széles programstruktúrával várja a résztvevőket, de minden esemény közös jellemzője az, hogy valamilyen módon aktív résztvevő funkciót kínál a hagyományos nézői szerep helyett.

A disszertációban a CSIP három komplex osztálytermi színházi nevelési előadását (TIE - Theatre in Education) elemeztem. Az előadások jellemzően egy-egy konkrét osztályközösség számára, gyakran a saját osztálytermükben valósulnak meg. A bemutatott színházi előadás szövegét több helyen nyílt végű interakciók szakítják meg, ahol a résztvevőknek lehetőségük nyílik különböző drámapedagógiai eszközök segítségével reflektálni a látottakra. Az előadások témái általában a fiatalok számára aktuális emberi-társadalmi kérdéseket állítanak fókuszba, illetve gyakran irodalmi drámaszövegekből indulnak ki.

Az empirikus kutatást diákok által kitöltött kérdőíveken, fókuszcsoportos beszélgetéseken, a CSIP-programban résztvevő színészekkel és pedagógusokkal készült félig strukturált interjúkon, a CSIP programjának részét képező komplex

osztálytermi színházi nevelési előadások (TIE), közösségi színházi projektek elemzésén, valamint a színház működésének vizsgálatán keresztül végeztem el.

A mérések eredményei megerősítették a kutatás kezdetén megfogalmazott hipotéziseimet, miszerint:

- A részvételi színházi nevelési és színházpedagógiai programok fenntarthatóan, alacsony karbonlábnyomot generálva, gazdaságosan működtethetők.
- A programok hatással vannak a színház minden dolgozójára, elősegítik a színház etikus és egyenlőségen alapuló működését.
- A programokban való részvétel után megváltozik a résztvevők színházról alkotott elképzelése, és a programok megteremtik a lehetőséget annak, hogy az egyébként színházba nem járók is átlépjék a színház küszöbét.
- Ezek a programok valós és mérhető társadalmi hatást generálnak.

A fiatalokkal végzett kérdőíves felmérés adatai igazolták azt a hipotézist, miszerint a részvételi színházi programok hatására megváltozik a résztvevők színházról alkotott elképzelése, a közösségi színházi programok elemzése pedig egyértelműen visszaigazolta azt, hogy ezek a tevékenységek lehetőséget teremtenek arra, hogy a hagyományosan nem színházlátogató közönséget is megszólítsa a színház.

A félig strukturált interjúk és az intézményi működés elemzése arra mutattak rá, hogy az előadások létrehozásának folyamata, a CSIP demokratikus működése olyan munkaszervezési és kommunikációs mintákat jelenít meg, amelyek az intézményen belüli etikai és szakmai diskurzusokat is alakítják. Nem állítom azt, hogy ezek a tevékenységek egészében megváltoztatják egy vidéki kőszínház évtizedek óta megszokott és rögzült működési mechanizmusait, de mindenképp hatással vannak rá és az ott dolgozókra azáltal, hogy felmutatják egy

egyenlőségen és odafigyelésen alapuló alkotófolyamat modelljét, és lehetőséget teremtenek a vélemények megfogalmazására és kimondására.

A disszertációban leírt elemzések alátámasztják azt, hogy a színházi nevelési és színházpedagógiai programok a közsféra társadalmi felelősségvállalásának [PSR] értelmezési keretében is leírhatók. A programok utaztathatósága mérhető módon bővíti a kulturális hozzáférést, a közösségi színházi projektek képesek bevonni a hagyományos kőszínházi struktúrában alulreprezentált csoportokat.

Kutatásom hozzájárulhat napjaink magyarországi kőszínházi közegében a népszínház fogalmának aktualizálásához. Lehet, hogy nem könnyen meghatározható, de az általam feltárt mechanizmusokat figyelembe véve leírható egy új jelentéstartalommal feltöltött fogalmi keret. Az eredmények azt támasztják alá, hogy a részvételiség és a társadalmi felelősségvállalás integrálása a kőszínházi működésbe a népszínház fogalmának kortárs újradefiniálásához vezet.

A kutatás eredményeképpen az is megállapítható, hogy a részvétel nem csupán esztétikai vagy pedagógiai kérdés, hanem válasz a kulturális intézményeket érintő strukturális kihívásokra. A disszertáció mellékletében leírt karbonlábnyom-számítás kvalitatív adatokkal igazolja, hogy a színházi nevelési előadások előállítása és játssza alacsonyabb környezeti terheléssel jár, mint a hagyományos stúdióprodukcióké.

Munkám hiánypótló abban a tekintetben, hogy empirikus adatokkal támasztja alá a részvételi formák hatását és intézményi esettanulmányként dokumentálja egy vidéki kőszínház művészetközvetítő tevékenységét, valamint fenntarthatósági szempontból is releváns adatokat szolgáltat. Azáltal pedig, hogy elméleti szinten újraértelmezi a népszínház fogalmát, megerősíti azt a gondolatot, hogy a részvételi- és a színházi nevelési programok nem kiegészítő tevékenységek, hanem a kőszínházi működés tudományosan vizsgálható átalakulási pontjai.

Nyilvántartási szám: DEENK/9/2026.PL
Tárgy: PhD Publikációs Lista

Jelölt: Gemza Melinda
Doktori Iskola: Irodalom- és Kultúratudományok Doktori Iskola
MTMT azonosító: 10082560

A PhD értekezés alapjául szolgáló közlemények

Magyar nyelvű könyvek (1)

1. Szerk. Bethlenfalvy, Á.; Cziboly, Á., **Gemza, M.**, Golden, D., szerk. Kiss, G.; Szemessy, K.,
Végvári, V.: Színházpedagógiai körkép. Első kiadás, L'Harmattan, Budapest, 168 p., 2024.
(Károli könyvek, tanulmánykötet, ISSN 2062-9850) ISBN: 9789636461157

Magyar nyelvű könyvrészek (3)

2. **Gemza, M.**: A népszínház, mint vidéki kőszínházi modell.
In: II. Eötvös Szitu: színháztudományi konferencia válogatott előadásai, ELTE Eötvös
József Collegium, Budapest, "közlésre elfogadva", 1-12, 2026.
3. **Gemza, M.**: Antigoné az iskolapadban: Egy kőszínházi színházi nevelési program gyakorlati
tapasztalatai.
In: A gyerek- és ifjúsági irodalom műfajai, pedagógiai lehetőségei. Szerk.: Bencze-Molnár
Fanni, Berényi Klára, Bódis Mira Mária, Czimer Györgyi, Gemza Melinda, Gesztelyi Hermína,
Hamvas Borbála, Hamvas Levente Péter, Katona Alexandra, Kis Gábor, Kiss Ádám László,
Klinger Mária, Kovács Eszter, Kovács Gergely, Lovas Anett Csilla, Mező Ferenc, Mező
Katalin, Debreceni Egyetemi Kiadó, Debrecen, "közlésre elfogadva", 1-17, 2026. ISBN:
9789636152635
4. **Gemza, M.**: Kultúrafogyasztás másképp - egy közösségi színházi program tapasztalatai = A
different approach to cultural consumption - exercises from community theater program.
In: Mi a (m)érték?! Kultúra-környezet-épített környezet-design-divat-fogyasztás. Szerk.: Váró
Kata Anna, Debreceni Egyetemi Kiadó, Debrecen, 151-166, 2025. ISBN: 9789634907404

Magyar nyelvű tudományos közlemények hazai folyóiratban (1)

5. **Gemza, M.**: Közöm van hozzá! Hogyan definiálja a színház esztétikai és társadalmi funkcióit egy
vidéki kőszínház színházi nevelési programja?
Theatron. 15 (1), 70-82, 2021. ISSN: 1418-9941.
DOI: <http://dx.doi.org/10.55502/the.2021.1.70>

Egyéb folyóiratközlemények (1)

6. **Gemza, M.:** Közös alkotás: Bethlenfalvy Ádám: Dráma a tanteremben című könyvéről.
Színház. 54 (11), 47-48, 2021. ISSN: 0039-8136.

További közlemények

Magyar nyelvű tudományos közlemények hazai folyóiratban (2)

7. **Gemza, M.:** Magánmitológiák Nagy József és Romeo Castellucci előadásában.
Theatron. 14 (4), 45-60, 2020. ISSN: 1418-9941.
DOI: <http://dx.doi.org/10.55502/the.2020.4.45>
8. **Gemza, M.:** A filozófia színháza vagy a színház filozófiája: Darida Veronika: Eltérő szinterek -
Nagy József színháza című könyvéről.
Vörös Postakocsi. 2019 (4), 62-65, 2019. ISSN: 1789-4697.

A DEENK a Jelölt által a Tudóstérbe feltöltött adatok bibliográfiai és tudományometriai ellenőrzését a tudományos adatbázisok és a Journal Citation Reports Impact Factor lista alapján elvégezte.

Debrecen, 2026.01.13.

